

Pět zpěvů o králi Wulfhartovi

Shorův jazyk

První zpěv o králi Wulfhartovi je prastarý, pochází zhruba z pětistého roku prvního věku. Po porážce alessianské armády na Glenumbrijských blatech, kde padl král Hoag Merobijec, zvolil sněm náčelníků za jeho nástupce Wulfharta z Atmory. Jeho thu'um byl tak mocný, že nemohl královský slib pronést slovně, a tak museli písaři jeho přísahu nakreslit. Hned poté také zaznamenali první nový zákon jeho vlády; tvrdé omezení tradičního nordského panteonu. Staré výnosy byly zrušeny, kněží, kteří podle nich sloužili, shořeli na hranicích a jejich síně lehly popelem spolu s nimi. Stín krále Borgase byl na nějakou dobu zapomenut. Pro svoji horlivost začal být král Wulfhart nazýván Shorovým jazykem nebo Ysmirem, Drakem Severu.

Kynein syn

Druhý zpěv oslavuje činy, které král Wulfarth vykonal ve jménu starých bohů. Bojoval s východními orky a svým hlasem poslal jejich vůdce do Hlubin. Znovu postavil čtyřstý osmnáctý schod Vysokého Hrothgaru, který byl zničen drakem. A když spolkl bouřkový mrak, aby ochránil svoji armádu před nachlazením, začali mu nordové říkat Kynein dech.

Starý skřet

Třetí zpěv vypráví o smrti krále Wulfharta. Nepřátelský bůh Orkey se odjakživa pokoušel nordy zničit, a to i v Atmoře, kde ukradl jejich dlouhověkost. Když Orkey uzřel moc krále Wulfharta, znovu vyvolal ducha Alduina, kterýžto byl Požíračem času. Život téměř všech nordů byl pozřen, a to až do šestého roku věku. Malý Wulfhart prosil mrtvého náčelníka bohů Shora, aby jeho lidu pomohl. Duch samotného Shora se pak utkal s Požíračem času v říši duší tak, jak to již učinil na počátku času, a zvítězil. Orkeyův lid, orkové, tak byli zničeni. Když malý Wulfhart onu bitvu na obloze sledoval, poznal nový thu'um - Co stane se když takhle zatřeseš drakem. Pak tuto novou moc použil, aby vrátil svému lidu jeho původní stáří. Avšak ve spěchu se jich pokusil zachránit příliš mnoho a uvalil na sebe příliš mnoho let. Zestárl tak více než stařešinové a zemřel. Vypráví se, že plameny jeho pohřební hranice dosáhly až do samotného Kyneina srdce.

Král z popela

Čtvrtý zpěv pojednává o znovuzrození krále Wulfharta. Trpaslíci a ďáblové z východních království spolu začali znovu válčit, a nordům svítla naděje, že by tak mohli získat zpět své prastaré državy. Naplánovali sice útok, ale nic víc učinit nemohli, protože si uvědomili, že nemají silného krále, který by je do onoho boje vedl. Pak se ale objevil ďábel z Dagothu, přísahaje, že přichází v míru. A co víc, sdělil nordům úžasnou novinu: Ví, kde leží Shorovo srdce! Bylo tomu již dávno, kdy byl vládce bohů Shor zabit elfími obry, kteří mu pak vyrvali srdce a použili je jako svůj prapor, aby tak vnesli do nordských srdcí děs. To se jim dařilo, dokud Ysgramor nevykřikl mocná slova, která pohnala nordy zpět do boje. Elfí obři poznali, že prohrají, a proto Shorovo srdce ukryli, aby nordové už nikdy neměli svého boha. Teď ale přinesl ďábel z Dagothu dobré zprávy! Trpaslíci a ďáblové z východních království bohovo srdce získali a právě to byla příčina jejich nedávných střetnutí. Nordové se však ďábla z Dagothu ptali, proč zrazuje své bližní, a on odpověděl, že ďáblové se zrazují už od počátku času. Což vskutku byla pravda a nordové mu tedy uvěřili. A šepotavé jazyky znovu vyvolaly Shorova ducha do tohoto světa. Shor sebral armádu, tak jako za starých časů, a pak nasál dávno rozprášený popel krále Wulfharta a znovu jej scelil, protože potřeboval dobrého vojevůdce. Jenže tímto vojevůdcem chtěl být i sám ďábel z Dagothu, a neopomněl připomenout svoji úlohu požehnaného posla v této svaté válce. A tak se stalo, že měl Shor vojevůdce dva, Krále z popela a ďábla z Dagothu. Pak vtrhl do východních království se všemi syny Skyrimu.

Rudá hora

átý zpěv o králi Wulfharthovi je přesmutný. Ti, kteří pohromu přežili, se ocitli pod rudým nebem. Onen rok je od té doby znám jako Zkáza slunce. Dábel z Dagothu nordy oklamal, Shorovo srdce totiž nebylo ve východních královstvích. Nikdy tam nebylo. Jakmile se Shorova vojska přiblížila k Rudé hoře, přepadli je spolčení trpaslíci a dáblové. Jejich čarodějníci zvedli Rudou horu a svrhli ji na Shora, čímž jej pod ní uvěznili na věky věkův. Pak povraždili syny Skyrimu, ale ještě předtím zabil král Wulfhart krále Dumalacata Trporka, čímž zničil jeho lid. Pak ale dábel Vehk svrhl Krále z popela do hlubin a bylo po všem. Později však Kyne pozvedla část Ysmirova popela na nebesa, čímž ho zachránila před hlubinou a zároveň tak ukázala svým synům barvu krve prolité zradou. A nordové tak už nikdy více neuvěří žádnému dáblvi.

Tajný zpěv o Wulfharthovi, Králi z popela

Pravda o Rudé hoře

Shorovo srdce opravdu leželo v Resdaynu, jak Dagoth-Ur sliboval. Když Shorovo vojsko dorazilo na nejzápadnější břeh Vnitřního moře, vidělo přes něj, jak se na úpatí Rudé hory šikují dwemerské voje. Zvědové přinesli zprávy, že chimerijské síly právě opustily Narsis, ale jen váhavě se blíží ke svým příbuzným, aby se s nimi spojily proti nordům. Dagoth-Ur tvrdil, že Tribunál zradil důvěru jejich krále a že vyslal Dagoth-Ura za Lorchanem (tak se totiž Shorovi říkalo v Resdaynu), aby na hlavy domýšlivých trpaslíků mohl dopadnout boží hněv. Mír, jež Nerevar sjednal s trpaslíky, by totiž mohl být zkázou všeho, zač Velothové bojovali. To byl podle Dagoth-Ura důvod jejich pomalého postupu.

Armády se rozrůstají

Lorchan pravil: "Tribunál se mylně domnívá, že zná důvody mého bezbřehého hněvu, kterým zaplavím trpaslíky. Nicméně jest pravdou, že zemřou mojí rukou a s nimi všichni, kdož by se snad s nimi chtěli spřáhnout. Onen Nerevar, kterýžto je synem Boethia, je nejsilnějším z Padomaiských. Bez ohledu na Tribunál je pro svůj lid hrdinou a sebere tolik vojska, že tato bitva bude ještě obtížnější. Budeme potřebovat větší armádu, než máme teď." A tak se Dagoth-Ur, který chtěl trpaslíky zničit stejně jako Tribunál, odebral ke Kogoranovi a svolal chap'thil jeho rodu, ohaře prázdnoty, kouzelníky, lučištníky a uzmuté muže z mosazi. A Král z popela, Wulfhart, hřmotný Ysmir, šel za orky a i přes svoji nordskou krev s nimi uzavřel mír. Ti pak přivedli mnoho válečníků, ale ani jediného kouzelníka. Mnozí Nordové se nemohli smířit s představou spojenectví se svými odvěkými nepřáteli, a to ani pod Rudou horou. Nebyli daleci tomu, aby před nadcházející bitvou prchli. Tu ale Wulfhart pravil: "Cožpak nevidíte, kde vlastně stojíte? Nevíte, kým Shor doopravdy je? Nechápete, v jaké válce jsme?" A oni vzhledli od krále k bohu, k dáblům a k orkům, a někteří prozřeli, opravdu prozřeli. A to byli ti, kteří zůstali.

Bubny duni

Nerevar třimal Ostřici, dýku vykovanou ze zvuku měsíčního stínu. Jeho nejchrabřejšími spolubojovníky byli Dumak, trpasličí král, který do boje vyrazil se Svatým mešním kladivem, a Alandro Sul, nesmrtelný Azuřin syn, jenž byl oděn v přízračnou zbroj. Ti všichni se s Lorchanem střetli v poslední bitvě na Rudé hoře. Lorchan měl sice opět své srdce, ale byl od něj odloučen příliš dlouho, a potřeboval proto čas. Wulfhart se střetl se Sulem, avšak nedokázal jej zranit. Sám nakonec podlehl těžkým zraněním, ale ještě předtím svým hlasem Sula oslepil. Dagoth-Ur se střetl s Dumakem a zabil jej, Rozparovač však předtím zasáhl srdce jeho pána. Nerevar přestal bojovat s Lorchanem a zuřivě srazil Dagoth-Ura k zemi, avšak Lorchan toho využil a uštedřil mu smrtelné zranění. Nerevar předstíral, že jej zranění přemohlo okamžitě, a pak z posledních sil bodl nic nečekajícího Lorchana do boku. Teprve poté skonl. Srdce bylo odkryto po mocném úderu Rozparovače, a Ostřice jej tak mohla vyříznout. A vyříznuto také bylo a Lorchan byl poražen a všechno utrpení bylo skončeno. Alespoň se tak tehdy zdálo.